

Trốn tìm Khuyết danh

"Không", Jackson nói với nụ cười rụt rè. "Tôi xin lỗi nhưng tôi không chơi trốn tìm."

Đó là đêm Giáng Sinh, và chúng tôi gồm mười bốn người ở trong ngôi nhà. Chúng tôi dùng một bữa tối vui vẻ, tất cả đang muốn vui chơi - chỉ là tất cả ngoại trừ Jackson. Khi một người đề nghị chơi trốn tìm thì có tiếng ồn ào cổ vũ chỉ có duy nhất Jackson là phản đối.

Hình như không phải Jackson từ chối chơi "Anh có khỏe không ?" ai đó hỏi.

"Cám ơn, tôi hoàn toàn không có gì," anh nói. "Nhưng," anh thêm vào với một nụ cười làm giảm bớt sự chống đối nhưng không thay đổi ý kiến, "Tôi vẫn không muốn chơi trốn tìm."

"Tại sao không ?". Anh do dự một lát trước khi trả lời. "Tôi thường đến và ở tại một ngôi nhà có một cô gái đã chết. Cô ta chơi trốn tìm trong bóng tối. Cô không biết rõ căn nhà. Có một cánh cửa dẫn đến cầu thang của những người đầy tớ. Khi bị rượt đuổi, cô nghĩ cái cửa dẫn đến phòng ngủ. Cô mở cửa và nhảy... rồi rơi xuống dưới chân cầu thang. Dĩ nhiên cô ta bị gãy cổ."

Tất cả chúng tôi trông có vẻ căng thẳng. Bà Fernley nói, "Thật khủng khiếp ! Anh có ở đây lúc việc đó xảy ra không ?"

Jackson buồn bã lắc đầu - "Không," - anh nói - "nhưng tôi đã ở đó khi một việc khác xảy ra. Một cái gì đó còn khiếp sợ hơn nữa".

- Cái gì còn kinh hãi hơn thế ?

- Đó là - Jackson nói. Anh ngập ngừng, sau đó nói - Tôi nghĩ không biết các bạn có chơi trò "Smee" chưa. Nó còn hấp dẫn hơn chơi trốn tìm. Cái tên xuất phát từ "It's me", "Tôi đây". Có lẽ các bạn muốn chơi nó thay vì trốn tìm. Để tôi chỉ luật chơi.

Mỗi người sẽ được phát một tờ giấy. Tất cả mọi tờ trừ một tờ không có gì. Trên tờ cuối cùng ghi chữ "Smee". Không ai biết ai là "Smee" trừ chính anh ấy hay cô ấy. Các bạn tắt hết đèn, và "Smee" lặng lẽ đi ra khỏi căn phòng và trốn. Sau một hồi mọi người cũng ra ngoài và tìm "Smee" - nhưng dĩ nhiên không biết mình đang tìm ai. Khi một người gặp một người khác thì anh ta sẽ gọi người đó đứng lại bằng câu, "Smee". Người kia cũng trả lời là "Smee", và họ tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng "Smee" thật sự không trả lời khi ai đó gọi. Người thứ hai sẽ phải ở lại với anh ta. Chẳng mấy chốc người thứ ba sẽ tìm thấy họ. Anh ta cũng sẽ gọi và không nhận được trả lời, và tiếp tục ở lại với hai người họ. Cứ tiếp tục như thế đến khi tất cả cùng ở một chỗ. Người cuối cùng tìm thấy "Smee" sẽ bị phạt. Nó thật hấp dẫn, và vui nhộn. Trong một ngôi nhà lớn nó thường mất nhiều giờ để mọi người đều tìm thấy "Smee". Có lẽ các bạn muốn thử. Tôi sẵn sàng bị phạt và ngồi đây bên bếp lửa trong khi các bạn chơi.

- Nghe có vẻ hay đấy - tôi nhận xét - Anh có chơi nó chưa, Jackson ?

- Rồi - anh ấy trả lời - Tôi đã chơi trong căn nhà đã kể.

- Và cô ấy đã ở đây ? Cô gái bị gãy...

- Không, không - ai đó nói - Đã bảo là anh ta không ở đó khi cô ấy bị gãy cổ.

Jackson suy nghĩ một hồi - Tôi không biết cô ta có ở đó hay không. Tôi sợ là có. Tôi chỉ biết có mười ba người chơi trò đó trong khi trong nhà chỉ có mười hai. Và tôi không biết tên của cô gái đã chết. Khi tôi nghe cái tên thì thậm chí trong bóng tối nó không làm tôi sợ. Nhưng tôi nói trước là tôi không chơi trò này một lần nữa. Nó làm tôi hoảng sợ cả một thời gian dài. Tôi thích bị phạt trước tiên hơn !

Tất cả chúng tôi nhìn anh ta. Lời anh ấy nói không có cảm giác tí nào.
Tim Vouce là người đàn ông tốt nhất trên đời. Ông ta cười với tất cả chúng tôi.

- Câu chuyện nghe thật hấp dẫn - ông nói - Thôi nào, Jackson, anh hãy kể cho mọi người nghe thay vì bị phạt.

- Được thôi - Jackson nói. Và đây câu chuyện của anh ta.

Các bạn có gặp nhà Sangstons chưa ? Họ là anh em họ với tôi, và sống ở Surrey. Năm năm trước tôi được mời đến dự lễ Giáng Sinh với họ.

Đó là một căn nhà cổ, có nhiều hành lang và cầu thang không cần thiết. Một người lạ có thể dễ dàng đi lạc trong đó. Và tôi đã đi về đây vào kì Giáng Sinh ấy. Violet Sangston hứa là những người khách khác tôi đều biết. Không may tôi không thể tạm gác công việc đến tận đêm Giáng Sinh. Tất cả các vị khách khác đã đến từ vài ngày trước. Tôi là người cuối cùng, và vừa đúng bữa tối. Tôi chào mọi người mình biết, và Violet Sangston giới thiệu tôi với những người không quen. Và đã đến giờ dùng bữa tối.

Có lẽ vì thế mà tôi không nghe tên của một cô gái dễ thương, tóc đen, cao thanh mảnh người mà tôi chưa gặp bao giờ. Mọi người đều vội vã và tôi luôn dở trong việc hỏi tên người. Cô ta trông lạnh lùng và thông minh. Cô không thân thiện lắm, nhưng lại khá hấp dẫn, và tôi nghĩ thậm chí cô ấy là ai. Tôi không hỏi, vì tôi chắc ai đó sẽ gọi cô bằng tên trong suốt bữa tiệc. Tuy nhiên, không may là tôi ngồi cách xa cô ấy. Tôi ngồi rất gần bà Gorman và như thường lệ bà ta rất vui vẻ và hóm hỉnh. Những lời đối thoại của bà rất đáng để nghe, và tôi hoàn toàn quên việc hỏi tên của cô gái có nước da đen kịt hãnh.

Chúng tôi có mười hai người, bao gồm cả nhà Sangston. Tất cả đều còn trẻ, hay cố gắng làm ra vẻ mình còn trẻ. Jack và Violet Sangston là lớn tuổi nhất, và cậu con trai Reggie mười bảy tuổi của họ là trẻ nhất. Reggie chính là người đề nghị chơi trò "Smee" khi cuộc nói chuyện sắp kết thúc. Nó chỉ chúng tôi cách chơi, giống như tôi đã diễn tả. Jack Sangston cảnh báo với tất cả chúng tôi. "Nếu mọi người chơi trong bóng tối," nó nói, "thì xin hãy cẩn thận với cái cầu thang đằng sau trên tầng một. Một cánh cửa dẫn đến đó, và tôi từng nghĩ đến việc tháo bỏ nó. Trong bóng tối một người lạ sẽ nghĩ chúng dẫn vào một căn phòng. Một cô gái đã bị té gãy cổ trên những bậc thang ấy."

Tôi hỏi chuyện đó xảy ra như thế nào.

- Cách nay khoảng mười năm, trước khi chúng tôi đến đây. Có một bữa tiệc và họ chơi trò trốn tìm. Trong khi cô gái ấy đang tìm một chỗ trốn thì nghe tiếng ai đi đến nên chạy dọc theo hành lang để trốn. Cô mở cửa và nghĩ nó dẫn đến phòng ngủ. Cô dự định sẽ trốn trong đó đến khi nào người đi tìm đi khỏi. Không may nó thông với cái cầu thang. Cô té nhào thẳng xuống dưới đất. Cô đã chết khi họ phát hiện ra.

Tất cả chúng tôi đều hứa sẽ cẩn thận. Bà Gorman còn nói đùa là sẽ sống đến chín mươi tuổi. Các bạn biết đấy, không ai biết về cô gái tội nghiệp đó, và chúng tôi không muốn việc chẳng lành lại đến

vào đêm Giáng Sinh.

Và, tất cả chúng tôi bắt đầu chơi ngay lập tức sau bữa tối. Nhóc Reggie Sangston đi vòng quanh để chắc là tất cả đèn đều đã tắt, ngoại trừ những cái trong phòng người hầu và trong phòng khách chúng tôi đang tụ tập. Sau đó chúng tôi chuẩn bị mười hai mẫu giấy. Mười một tờ để trắng còn một tờ thì viết chữ "Smee". Reggie xáo trộn chúng lại, rồi mỗi người lấy một tờ. Người mà lấy tờ giấy có chữ "Smee" sẽ phải trốn. Tôi nhìn vào tờ của mình thì thấy nó trống rỗng. Một lát sau, tất cả đèn điện đều tắt. Trong bóng tối tôi nghe ai đó đang nhẹ nhàng đi ra phía cửa.

Sau một phút một người thối còi, và tất cả chúng tôi chạy ra cửa. Tôi không biết ai là "Smee". Trong năm hay mười phút gì đó chúng tôi đều chạy lên chạy xuống hành lang và ra vào các căn phòng, ra hiệu với mọi người và trả lời, "Smee ? - Smee !"

Sau một hồi, tiếng ồn giảm xuống, và tôi đoán chắc ai đấy đã tìm ra "Smee". Sau đó tôi tìm gặp một nhóm người đang ngồi trên một cầu thang hẹp. Tôi ra hiệu và không nhận được trả lời. Vì thế "Smee" ở đây. Tôi liền nhập vào nhóm. Không bao lâu thì hai người nữa đến. Mỗi người đều từ chối mình là người cuối cùng. Kết cục Jack Sangston là người sau cùng, và bị phạt.

- Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều ở đây phải không ? - anh hỏi. Anh bật que diêm, tìm kiếm trên cầu thang và đếm - "... chín, mười, mười một, mười hai, mười ba," anh nói, rồi cười - Thật buồn cười - chúng ta dư một người!

Que diêm tắt, và anh bật que khác rồi lại đếm. Anh đếm nhiều hơn mười hai, rồi có vẻ bối rối.

- Ở đây có tới mười ba người ! - anh nói - Tôi vẫn chưa đếm thêm mình.

-Ồ, ngớ ngẩn ! - tôi cười - Có lẽ anh bắt đầu đếm từ mình rồi giờ muốn tính thêm lần nữa.

Con trai anh lấy đèn pin. Nó sáng hơn một que diêm, và tất cả cùng đếm. Tất nhiên chỉ có mười hai người. Jack cười - À - anh nói - tôi chắc là mình đếm hai lần mười ba.

Từ giữa đường lên cầu thang, Violet Sangston bẽn lẽn nói "Tôi nghĩ có ai ngồi trên tôi hai bậc. Ông có chuyện gì không Thuyền trưởng Ransome ?"

Ngài Thuyền trưởng nói không có. "Nhưng tôi nghĩ có người ngồi giữa tôi và bà Sangston."

Chỉ một lát ngay sau đó thì cái gì đấy không bình thường trong không khí. Dường như có một ngón tay lạnh lẽo chạm vào mọi người. Từ lúc đấy chúng tôi cảm thấy có chuyện kì quặc, không bình thường đã xảy ra và hình như lại tiếp diễn lần nữa. Sau đó chúng tôi cười nhạo chính mình và rồi mỗi người lại thấy bình thường. Chỉ có mười hai người chúng tôi, và thế là hết. Chúng tôi vẫn cười trong khi trở về phòng khách để bắt đầu lại.

Lần này tôi là "Smee". Violet Sangston đã tìm thấy tôi trong khi tôi đang tìm một chỗ trốn. Cuộc chơi này kéo dài không lâu. Lát sau thì đủ cả mười hai người và trò chơi kết thúc. Violet thấy lạnh, nên muốn mặc thêm áo. Chồng chị trở về phòng ngủ để lấy. Không bao lâu khi anh ấy đi, thì Reggie nắm tay tôi. Nó trông có vẻ xanh xao và sợ hãi. "Nhanh lên !" nó thì thầm, "Cháu có chuyện muốn nói với cậu. Một việc ghê rợn vừa xảy ra."

Chúng tôi đi vào phòng ăn. "Chuyện gì thế ?" tôi hỏi.

- Cháu không biết. Lần trước cậu là "Smee" phải không ? Và dĩ nhiên cháu không biết "Smee" là ai. Trong khi mẹ và những người khác chạy về phía Tây căn nhà và tìm thấy cậu thì cháu đi về hướng

Đông. Có một tủ quần áo rộng trong phòng ngủ của cháu. Nó là nơi chỗ trốn kín đáo. Cháu nghĩ có lẽ "Smee" sẽ ở đây. Cháu mở cửa phòng trong bóng tối - và nắm phải tay một người. "Smee?" cháu thì thầm. Không có trả lời. Cháu nghĩ cháu đã tìm thấy "Smee".

Hừm, cháu không hiểu, nhưng bất chợt cháu có cảm giác rờn rợn, kì lạ. Cháu không diễn tả được, nhưng cháu thấy có chuyện gì đấy không ổn. Vì thế cháu bật đèn pin lên và không có ai ở đó. Bây giờ cháu chắc là cháu đã nắm tay một người. Và không ai có thể ra khỏi tủ quần áo vì cháu đứng ở cửa ra vào. Cậu nghĩ sao?

- Cháu tưởng tượng mình đã nắm một bàn tay - tôi nói.

Nó cười - Cháu biết cậu sẽ bảo thế - nó nói - Dĩ nhiên cháu đã tưởng tượng ra nó. Đó là cách giải thích duy nhất có phải không?

Tôi đồng ý với nó. Tôi thấy nó vẫn còn run. Chúng tôi cùng nhau trở về phòng khách để chơi tiếp trò "Smee". Những người khác đã sẵn sàng và đang chờ bắt đầu lại.

Có lẽ đấy là sự tưởng tượng của tôi (mặc dù tôi gần như chắc chắn là không phải). Nhưng tôi cảm thấy không có ai thực sự muốn chơi trò chơi. Nhưng vì lịch sự nên họ không nói ra. Tất cả đều giống tôi là có cảm giác không ổn. Sự thích thú không còn nữa. Cái gì đó sâu thẳm trong tôi đang cố cảnh báo với tôi "Hãy cẩn thận," nó thì thầm. "Hãy cẩn thận". Có gì không được bình thường và nguy hiểm trong căn nhà. Sao tôi lại cảm thấy thế? Vì sao Jack Sangston đã đếm mười ba người thay vì mười hai? Vì sao con trai anh ta tưởng rằng nó đã cầm phải tay ai trong cái tủ trống không? Tôi cố chế giễu mình, nhưng vô ích.

Và chúng tôi lại bắt đầu. Trong khi đuổi theo "Smee" chưa biết, chúng tôi ồn ào hơn lúc nào hết. Nhưng đối với tôi dường như họ chỉ giả vờ. Chúng tôi không còn thích trò chơi tí nào cả. Đầu tiên tôi ở cùng một số người. Nhưng trong nhiều phút sau "Smee" vẫn không được tìm thấy. Tôi rời nhóm chính và bắt đầu tìm kiếm trong tầng một ở phía Tây. Và ở đó trong khi đang đi một mình thì tôi chạm phải đầu gối một người.

Tôi đưa tay ra và nắm một cái màn mềm mại, hơi nặng. Cuối cùng tôi biết mình đang ở đâu. Đó là những cánh cửa sổ cao, sâu với những chỗ ngồi trên đây ở cuối hành lang. Những tấm màn dài tới đất. Một người đang ngồi trong góc một trong những chỗ ngồi trên cửa sổ, phía sau tấm màn.

"A ha!" tôi nghĩ, "tôi đã bắt được "Smee"!" Vì thế tôi kéo cái màn về một phía - và chạm vào tay một người phụ nữ.

Bên ngoài trời không trăng và rất tối. Tôi không thể thấy người đàn bà ngồi trong góc cửa sổ.

"Smee?" tôi thì thầm.

Không có tiếng trả lời. Khi "Smee" được ra hiệu, anh hay cô ấy, sẽ không trả lời. Vì thế tôi ngồi xuống bên cạnh cô để đợi người khác. Sau đó tôi hỏi thăm, "Tên cô là gì?"

Và từ bóng tối bên ngoài tiếng thì thầm vọng lại: "Brenda Ford".

Tôi không biết cái tên đó, nhưng ngay lập tức tôi đoán cô ấy là ai. Tôi biết tên từng cô gái trong nhà trừ một người. Và đó là cô gái cao thanh mảnh, nước da đen. Và bây giờ cô ta đang ngồi bên cạnh tôi trên cửa sổ, đóng chặt giữa một lớp màn và cánh cửa. Tôi bắt đầu thích trò chơi. Tôi thậm chí hỏi không biết cô có thích không. Tôi thì thầm hỏi vài câu bình thường khác và không nhận được trả lời.

"Smee" là tên một trò chơi của sự im lặng. Luật chơi bắt "Smee" và những người khác phải im lặng. Dĩ nhiên điều này khiến mọi người khó tìm nhau. Nhưng không có nữa. Tôi nhủ thầm sao cô ta lại nhất định im lặng. Tôi nói chuyện lần nữa và không thấy trả lời. Tôi bắt đầu hơi bức mình. "Có lẽ cô ấy là một trong những cô gái có suy nghĩ độc đoán về đàn ông," tôi nghĩ. "Cô ta không thích mình và dùng luật chơi để làm lời từ chối nói chuyện. À, nếu cô ấy không thích ngồi với mình thì mình cũng không thích ngồi với cô ta !" Tôi quay đi. "Tôi hi vọng ai đó sẽ sớm tìm gặp chúng tôi," tôi nghĩ.

Khi ngồi đó, tôi nhận thấy thật sự mình không thích ngồi cùng cô gái này tí nào. Thật kì lạ. Cô gái tôi đã gặp trong bữa tối dường như dễ thương trong sự lạnh lùng. Tôi để ý cô ấy và muốn biết nhiều hơn về cô. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy bất tiện khi ngồi cạnh cô. Cảm giác không ổn, không bình thường đang tăng dần. Tôi nhớ đã nắm tay cô ấy, và run lên vì sợ. Tôi muốn nhảy lên và chạy trốn. Tôi cầu có ai khác sẽ sớm đến đây.

Chỉ ngay sau đó tôi nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng trên hành lang. Ai đó bên phía khác của cái màn bước ngang gối tôi. Cái màn di chuyển về một phía, và tay người phụ nữ nắm vai tôi. "Smee ?" một giọng thì thầm mà tôi có thể nhận ra ngay. Đây là bà Gorman. Dĩ nhiên cô ta không nhận được trả lời. Cô ấy đến và ngồi xuống bên cạnh tôi, và ngay lập tức tôi thấy đỡ hơn.

"Phải Tony Jackson không ?" cô ấy thì thầm.

"Phải," tôi trả lời.

"Anh không phải là "Smee" phải không ?"

"Không, đó là cô gái bên cạnh tôi"

Cô đưa tay qua tôi. Tôi nghe tiếng móng tay sờ lên bộ đồ bằng tơ lụa của cô gái. "Xin chào, "Smee". Bạn khỏe không ? Bạn là ai ? Ồ, có phải vì luật chơi bắt buộc phải im lặng không ? Không sao, Tony, chúng ta hãy phá luật. Anh biết không Tony, trò này bắt đầu khiến tôi hơi bức mình. Tôi hi vọng họ sẽ không chơi nó vào tất cả buổi tối. Tôi thích chơi một trò ấm cúng, ít ồn ào hơn, tất cả cùng quây quần bên bếp lửa."

"Tôi cũng thế," tôi đồng tình.

"Sao anh không đề nghị với họ ? Có gì đấy nguy hiểm trong trò chơi đặc biệt này. Chắc là tôi hơi ngớ ngẩn. Nhưng tôi không thể bỏ ý nghĩ là có thêm một người nữa cùng chơi với chúng ta, một người mà đáng lý ra không nên ở đây tí nào."

Đó cũng chính là cảm giác của tôi, nhưng tôi không nói thế. Tuy nhiên tôi thấy đỡ hơn. Sự có mặt của bà Gorman khiến tôi hết sợ. Chúng tôi ngồi nói chuyện. "Tôi thắc mắc sao những người khác vẫn chưa tìm thấy chúng ta ?" bà Gorman nói.

Một lát sau chúng tôi nghe tiếng bước chân và tiếng la của thằng nhóc Reggie, "Xin chào ! Có ai đây không ?"

"Có," tôi trả lời.

"Có phải bà Gorman ở cùng cậu không ?"

"Phải"

"Chuyện gì xảy ra thế ? Cả hai người đều bị phạt. Tất cả chúng tôi đã đợi hai người trong suốt nhiều giờ."

"Nhưng các người vẫn chưa tìm thấy "Smee" mà," tôi giải thích.

"Cậu mới là không, cậu biết không. Lần này cháu là "Smee".

"Nhưng "Smee" đã ở đây với chúng tôi !" tôi hét.

"Đúng thế," bà Gorman đồng ý.

Tấm màn được vén sang một bên, và chúng tôi quan sát qua ánh đèn pin của Reggie. Tôi nhìn bà Gorman và kẻ đó là người bên cạnh mình. Giữa tôi và bức tường là một chỗ trống. Tôi đứng dậy ngay tức khắc. Rồi lại ngồi xuống. Tôi cảm thấy lo sợ và mọi thứ dường như đang xoay chuyển.

"Đã có người ở đây," tôi khẳng định, "vì tôi nắm tay cô ấy."

"Tôi cũng thế," bà Gorman nói bằng giọng run run. "Và tôi nghĩ không ai có thể rời khỏi chỗ này mà chúng tôi không hay."

Reggie cười. Tôi nhớ lại điều không hay nó gặp lúc này. "Có ai đang đùa," nó nói, "Hai người có xuống nhà không ?"

Khi chúng tôi đi xuống thì mọi người không hài lòng cho lắm.

"Tôi tìm thấy họ đang ngồi bên cạnh cái màn trên một cánh cửa sổ," Reggie nói.

Tôi đến bên cô gái cao, ngăm đen.

"Cô đã giả vờ làm "Smee" rồi trốn khỏi đó !" tôi buộc tội cô ấy.

Cô lắc đầu. Sau đây chúng tôi chơi bài trong phòng khách và tôi rất vui.

Một lát sau, Jack Sangston muốn nói chuyện với tôi. Tôi nhận thấy anh ta hơi bực mình về tôi, và một hồi anh ta nói lí do.

"Tony," anh nói, "tôi nghĩ cậu yêu bà Gorman. Đó là chuyện của cậu, nhưng xin đừng làm gì với cô ấy trong nhà tôi, trong khi chơi. Cậu khiến mọi người phải chờ đợi. Thật là bất nhã, và tôi xấu hổ vì cậu."

"Nhưng chúng tôi không ở với nhau một mình!" tôi phản đối. "Ở đây còn có một người nữa - ai đó giả làm "Smee". Tôi tin chính là cô gái cao, da ngăm đen, cô Ford. Cô ta thì thầm tên mình với tôi. Dĩ nhiên, cô ấy không nhận mình đã làm việc đó."

Jack Sangston nhìn tôi trừng trừng. "Cô nào ?" anh ta nói.

"Brenda Ford, cô ấy nói."

Jack đặt tay lên vai tôi. "Xem này, Tony," anh nói, "Tôi không nghĩ đó là trò đùa, nhưng thế là đủ. Chúng tôi không muốn bận tâm về các quý bà. Brenda Ford là tên của cô gái đã bị gãy cổ trên cầu thang. Cô ta đã chơi trốn tìm ở đây mười năm trước."